

nem Kommunalbestyrelserne. Jeg tror, det havde været en bedre Ordning. Naar det nu er overladt en privat Forening, mener jeg, man fra Statens Side bør kræve en Repræsentant indenfor denne Forenings Bestyrelse, saaledes at man kan have Indseende med, at Tilskuddet uddeles paa den Maade, man har tilsigtet her.

Hvad i øvrigt angaar Revisionen af Loven om Jord til Landarbejdere, har et Udvalg nedsat af jyske Husmandsforeninger allerede fremsat en Indstilling til det forestaaende Sendemandsmøde, gaaende ud paa, at det Beløb, der kan erholdes fra Staten, og som nu er 5,000 Kr., forhøjes til 8,000 Kr. Endvidere henstiller man til Staten at lægge Beslag paa de store Godser, saaledes at den gode Jord kunde blive til Raadighed, og der derigennem kunde skaffes Brug, af hvis Drift Arbejderne kunde faa et godt Udkomme. Det er den Vej, Socialdemokraterne antydede ved deres Forslag i Fjor om en Kommission til Overvejelse af Spørgsmaal om Len og Stamhuse. Den Gang kom Reformpartiet forholdsvis nemt over dette Spørgsmaal, idet man tillidsfuldt lagde denne Sag i Albertis Hænder. Nu maa der jo ses efter et Par andre og forhaabentlig mere rene Hænder til at tage sig af den Sag, hvis det da i det hele er Regeringspartiets Mening, at den skal fremmes. Jeg tror, det er den Vej, man skal frem ad, hvis man i det hele skal bringe den Hjælp til Husmænd og Landarbejdere, som gerne skulde bringes dem gennem Loven.

En af de Opgaver, som det bør være Statens Sag at løse, er, at de Skatter og Afgifter, der opkræves hos Landets Borgere, opkræves efter nogenlunde retfærdige Principper, og at man derigennem faar Skatterne, hvor Indtægterne findes. Men i saa Henseende er der overordentlig langt tilbage, idet Skatteprocenten er højst forskellig i de forskellige Kommuner, og den navnlig er højst i de Kommuner, hvor man søger at udrette noget til Gavn for de fattige, gamle og syge og for Skolevæsenet o. s. v., og hvor Befolkningen væsentlig bestaar af Arbejdere og Smaaakaarsfolk. Det turde dog være et noget bagvendt Forhold og i hvert Fald ikke tilnærmelsesvis i Overensstemmelse med det retfærdige. Jeg er klar over, at for saa vidt man skulde til Bunds i denne Sag, skulde man have hele Refusionsbestemmelsen omændret, og det vilde kræve en Revision af en Mængde Love. Den Vej er selvfølgelig besværlig og lidet fremkommelig, men der

er en anden Udvej, der blev antydet af det ærede Medlem fra Lyngby (Wilmann) i Gaar, nemlig en Revision af Skattelovene, og selv om man ikke vil gaa til en saa gennemgribende Revision, som der muligvis var Trang til, var der dog den Udvej, at man kunde forhøje det Statstilskud, der ydes Kommunerne i Henhold til Loven af 1903, og som bekendt andrager $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr. om Aaret, og endvidere drog Omsorg for, at det Tilskud, Kommunerne udrette til Arbejdsløsheds-kasserne, ogsaa kom i Betragtning ved Uddelingen af Tilskuddet til Kommunerne. Loven om Arbejdsløsheds-kasser var som bekendt ikke vedtagen, den Gang vi fik Skattelovene, men der er lige saa god Grund til at tage disse Udgifter med i Betragtning som Udgifterne til Alderdomsforsørgelse, Skolevæsen, Fattigvæsen og de frie Fattigkasser eller Hjælpekasser, hvilke Udgifter som bekendt danne Grundlaget for Fordelingen af Tilskuddet til Kommunerne. Jeg vil henstille til den højt-ærede Indenrigsminister, om der ikke var Anledning til at tage det Spørgsmaal op, saaledes at man gennem Forhøjelsen af Tilskuddet noget kunde raade Bod paa den Uretfærdighed, der klæber ved Opkrævningen af de kommunale Skatter.

Der har været megen Tale om Spar-sommelighed, og der var maaske ogsaa visse Omraader indenfor Administrationen, hvor der kunde gennemføres Foranstaltninger, der kunde fremme en bedre Økonomi. I saa Henseende vilde jeg gerne pege paa Statsskovvæsenet, som jeg tror kunde administreres paa en bedre Maade end hidtil. Det er ikke noget stort Resultat, der naas gennem denne Drift; af de over 100,000 Tønder Land Statsskov faar man ikke en Gang 450,000 Kr. i Overskud. Det kan man naturligvis ikke absolut lægge til Grund for sine Betragtninger, idet der jo er Nyplantninger, der selvfølgelig medføre store Udgifter og tynde stærkt paa Budgettet. Men det vilde dog sikkert være heldigt, om denne Sag blev tagen op til grundig Undersøgelse. Der har sidste Sommer været ført en Avispolemik om Statsskovvæsenet. I „Nationaltidende“, „Politiken“ og „Det ny Aarhundrede“ har der af Forstmænd været skrevet Artikler, der ere meget kritiske overfor Statsskovvæsenet. Der blev antydet, at man burde bortforpagte eller sælge Statsskovene. Den Vej mener jeg absolut ikke man skal gaa. Det vilde, mener jeg, være en ren Vandalisme, om man vilde overlade Statsskovene til privat Spekulation.